

søgelser, ikke aner, hvad soldaterne skal lave dernede, hvilken sammenhæng de indgår i, hvad FN har givet dem mandat til, osv.

Jeg gad ærlig talt vide, om hr. Melchior ved det, for det er jo noget af det mystiske ved denne sag, at FN's Sikkerhedsråds mandat alene går ud på, at der skal sendes militære styrker for at beskytte nødforsyningerne og de missioner, der er knyttet til nødforsyningerne. Samtidig har vi en situation – og det fremgår også af de besvarelser, vi har fået – hvor der ikke er akut nød i Albanien. Der er ikke tale om, at man skal bringe nødforsyninger frem, som man kunne forestille sig det i Zaire, langtfra, og samtidig indfører man 6.000 mand udstyret med panservogne. Vi har i fjernsynet set panservogne blive kørt i land, som alene har til formål at beskytte nødforsyninger i et land, hvor der kun er beskedent brug for nødforsyninger.

Det er en ret fantastisk situation, og jeg kan godt forstå, hvis man ikke rigtig kan finde ud af, hvad alle de soldater og deres svære våben og panservogne osv. egentlig skal foretage sig, for mandatet er ikke andet end det snævre, som jeg har givet udtryk for. Valgs afholdelse, sikring af frie valg, sikring af ytringsfrihed og alle de gode ting har de intet at gøre med. Intet.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg må naturligvis pure afvise hr. Gert Petersens påstand om, at jeg skulle udtale mig nedladende om vælgerne eller befolkningen her i landet. Det er slet ikke tilfældet. Det, som hr. Gert Petersen udmærket ved og også i en stille stund vil indrømme over for mig, er, at de mennesker, der bliver ringet op, selvfølgelig ikke har nogen viden, ikke nogen forudsætninger og ikke nogen pligt til at vide besked med det, de bliver spurgt ud om som paratviden.

Derimod er det da dejligt at høre fra fru Annette Just, at hun er imponeret over min tale, og at den var fuld af overbevisning. Ja, det passer, men der er såmænd ikke noget at være imponeret over. Jeg vil derimod påstå, at fru Annette Just og andre pindehuggere giver sig ud for at have en bedre viden end alle disse mange instanser i de mange regeringer. Det er klart, at alle de 54 OECD-lande vil have en række partier, der vil kunne komme med en række synspunkter om, at det kunne laves på en anden måde og på en bedre måde; det kan man jo altid komme med, men så ville der aldrig blive lavet noget.

Her er der en påtrængende hastende indsats, og vi skal være stolte af, at vi kan være med. Selvfølgelig har jeg ikke givet mig af med at rose præsidenten eller sige noget godt om præsidenten i Albanien. Det er en ren tilslignelse.

Formanden:

Fru Pia Kjærsgaard som ordfører.

Pia Kjærsgaard (DF):

Dansk Folkeparti modsætter sig på det kraftigste dansk deltagelse i konflikten i Albanien, for det er jo præcis det, vi gør. Vi deltager nu endda meget massivt i den konflikt, der er i Albanien.

Det er blevet sagt, at der er et stort flertal, som nu går ind for denne mission. Men så må jeg også gøre opmærksom på, at der faktisk også er et ret stort mindretal – der er i hvert fald flere partier, end der ellers har været, når der skal sættes styrker ind andre steder – der siger nej til det her, og det er selvfølgelig godt, men ikke godt nok, så længe der stadig væk er et flertal for at gøre det. Nu sender vi 65 danske soldater som deltagere i en 6.000 mand stor styrke til militær indgriben i Albanien. Danmark har klart valgt side i denne sag, hvilket efter vores mening er meget, meget uklogt.

Der er blevet talt om, hvem der har haft indflydelse på det her: om det er præsidenten, der har trynet den ene eller den anden, eller hvem der egentlig har besluttet, og hvem der har været medvirkende. Det, man kan konstatere, er, at Danmarks udenrigsminister, formand for OSCE, var en af de aller, aller første, der var ude og tale for, at der skulle stilles styrker til rådighed, og på det nærmeste lovede på forhånd, at det ville betyde dansk deltagelse.

Det er godt nok en paradoksal situation. Det er en underlig situation, når man tænker på, hvordan Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet i en længere årrække direkte satte vores NATO-medlemskab i miskredit. Nu er man først på banen. Det er egentlig en underlig situation at skulle diskutere i det danske Folketing, at nu går vi ind i en konflikt, som intet har med NATO-medlemskab at gøre, og som ikke har spor at gøre med, hvad vi ellers har involveret os i, og det er anført af Danmarks udenrigsminister, som var den første til at være anfører i de fodnotedagsordener, som Danmark desværre medvirkede til i en årrække. Man må sige, situationen er vendt, ikke til det positive, men tværtimod til det negative.